

nemlig tidligere svarede 160 Kr. aarlig, skal der nu svares 100 Kr. maanedlig. Jeg tror, at dette langt fra betyder en Forhøjelse af Indtægterne. Det vil snarere medføre en Nedgang, hvad der ogsaa er antydet i Motiverne, idet der staaar, at de fleste Rejser — jeg tror at kunne sige de allerfleste — ere ganske kortvarige. Man gør Routen rundt i Danmark, Norge og Sverige, og Danmark faar kun en lille Smule af Tiden. Imidlertid skal jeg indrømme, at man ikke forud kan sige, om det kan medføre en Forøgelse i Indtægterne eller en Formindskelse.

Der er desuden andre Bestemmelser, som ere betænkelige i finansiell Henseende. Nu er Forholdet jo det, at en fremmed handelsrejsende betaler 160 Kr., naar han rejser for eet Firma, og 80 Kr. for hvert Firma, han har derudover. Det løber op til betydelige Beløb, thi de handelsrejsende kunne rejse for mange Firmaer. For Fremtiden skulle de kun betale for eet og have de andre gratis. Det er ogsaa en ret betydelig finansiell Indrømmelse. Jeg har ikke de nødvendige Data til at sige nøjagtigt, hvad det er, men jeg skulde tro, at det dog er en halv Snes Tusind Kr. om Aaret, som denne Indrømmelse koster. Jeg ser ikke, hvem der har Interesse af, at vi opgive disse Penge, som hidtil ere betalte af Udlandet.

Dernæst er ogsaa Bestemmelsen om, at man skal have Lov til at overdrage sit Kort til en anden, meget uheldig. Der er visse Tilfælde, hvor det kan være humant og rigtigt. Det er ligesom med et Jernbanekort, naar man har købt det, kan der være Forhold, hvor det er rigtigt, at man kan overdrage det til en anden, ved Sygdom og lignende Tilfælde, og det faar man saa Lov til. Men det har ogsaa hidtil administrativt været saaledes, at naar en handelsrejsende bliver syg, faar han Lov til at overdrage Beviset til en anden. Men at give ham ubestemt Lov til at sælge sit Adgangskort forekommer mig ikke rigtigt, og det kan, som jeg har fremhævet, give Anledning til uheldige Følger. Det er min Hovedbetænkelse ved Forslaget: Dets finansielle Virkninger. I sidste Finansaar indbragte denne Afgift 178,000 Kr. De Herrer ville sige, at det er ikke meget. Vel, men under finansielle Forhold som de nuværende maa man være noget betænkelig ved at angribe vore Indtægter og særlig, naar det som i dette Tilfælde er en Indtægt, som helt betales af Udlændinge. Indskrænkningen er jo ikke saa stor, men

jeg skulde dog tro, at det vil blive mindst 40,000 Kr. om Aaret, som vi saaledes give Afkald paa af Høflighed mod Udlandet. Et gammelt Ord siger, at Høflighed koster ingen Penge, men det er altsaa ikke saa ubetinget gældende. Imidlertid, denne finansielle Indvending er ikke principiel; paa ingen Maade. Den kan fjernes ved, at vi forandre eller omregulere Satserne. Jeg finder, at Kontrolbestemmelserne i Loven og hele dens øvrige Indhold ere baade humane og hensigtsmæssige. Blot finder jeg § 6 lidt utydeligt affattet, men det vil kunne underkastes nærmere Forhandling.

Saa er der Spørgsmaalet om Gensidighed. Saa vidt jeg forstaaer, er der kun eet Land, som her har en væsentlig Interesse. Sverige og Norge have ikke videre Interesse deri, England gør sig meget hidsig, naar der er begaaet noget overfor engelske handelsrejsende; saa kommer der straks Klager, men dets Interesse i Sagen er ikke stor. Det er Tyskland, som har Hovedinteressen. Det er altsaa fra Tysklands Side, man kunde ønske og haabe nogen Gengæld for denne dog ret betydelige Indrømmelse; det er i alt Fald en Indrømmelse, man der sætter megen Pris paa. Jeg tror ikke, at en Bestemmelse herom kunde indgaa som Moment i en eventuel Handelstraktat, men der kunde maaske føres Forhandlinger derom. Maaske var der en Del Punkter, med Hensyn til hvilke man kunde ønske at høre den højtredede Ministers og den højtærede Udenrigsministers Mening. Jeg tror derfor, at det ogsaa af denne Grund vilde være heldigt, om man kunde faa Lejlighed til at drøfte dette Spørgsmaal i et Udvalg.

Ministeren for Handel og Søfart (Weimann): Overfor det ærede 3die Medlem for 11te Kreds (Lauridsen) skal jeg tillade mig at bemærke, at han ikke ganske rigtigt havde forstaaet mine Udtalelser før, naar han mente deraf at kunne drage den Slutning, at jeg var bange for at gaa med til Løsningen af store Spørgsmaal. Ingenlunde; hvis de store Spørgsmaal ere modne til Løsning, er jeg gerne rede til at være med; men jeg er ud fra en vis Opportunisme bange for, hver Gang der er en Sag fremme, saa at koble mere til den, end Sagen sikkert kan bære. Her er Tale om et Fremskridt, vi kunne naa. Skulle vi for at naa dette Fremskridt tage hele Næringslovdebatten op, gaar det som saa mange Gange før, at vi ikke komme et